

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1358 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@repate.hu

🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/235/2015/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

435/2015. (XI. 26.) számú

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2015. április 27-én előterjesztett **panasza alapján indult eljárást** a 2015. november 26-án megtartott zárt ülésén született döntése alapján

á t t e s z i

az intézkedést foganatosító szerv – a H.-i Rendőrkapitányság – vezetőjéhez.

A vizsgált ügyben egyrészt alapjogot sértő intézkedésre nem került sor, mivel az alapjog korlátozása jogszerűen történt, másrészt alapjogot sértő intézkedés nem állapítható meg.

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszos a vele szemben 2015. április 22. napján foganatosított rendőri intézkedés (előállítás) és annak módja, illetve a rendőri hangnem miatt 2015. április 27-én postai úton terjesztette elő panaszát.

I.

1) A panaszbeadvány szerint a panaszos 2015. április 22. napján 18 óra körül a hat és fél éves unokájával egy erdei kirándulásról tartott hazafelé, külön kerékpárral. A gyermeket az

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

édesanya, a panaszos lánya bízta a panaszos felügyeletére. A panaszos és a lánya, valamint unokája egy településen élnek ugyan, de nem egy háztartásban.

Amikor a panaszos és unokája a családi ház kapujához ért, megpillantott egy férfit, aki éppen a panaszos házának kerítését levizelte. A panaszos – nem kiabálva – megjegyezte, hogy „nem szégyelli magát!” a férfi. A panaszos azonban az eset miatt senkitől nem kért vagy várt segítséget, részéről befejezettek tekintette az ügyet. Éppen indultak volna be az unokájával a kapun, amikor odaért egy rendőrségi gépkocsi, amiben négy rendőr ült. Az „elől ülő” rendőr leengedte az ablakot, és erőteljes hangnemben „segítség” szót intézett a panaszos felé. A panaszos csak legyintett és már nem emlékezett pontosan, de udvariasan próbált válaszolni, hogy „ó, nem”. (A panaszos konfliktuskerülő embernek vallja magát, és betegeskedik, nem akart már az ügygel tovább foglalkozni, a többi időt is az unokájával akarta tölteni.)

A rendőrök kiszálltak a szolgálati gépkocsiból, és az előbbi rendőr vehemens stílusban megkérdezte, hogy „mi a probléma”. A panaszos megijedt, és elmondta, mi történt. A rendőr arra utasította a panaszoszt, hogy mutassa meg a vizelet nyomát. A panaszos eleget tett a kérésnek, és befejezettek tekintette a dolgot, ezért kinyitotta a kaput. Az unokája betolta a kerékpárját a kapun, a panaszoszt a rendőr nem engedte be, mert rákiabált, hogy „Álljon meg! Nem hallotta? Magának szólok!”.

Időközben a nagy kiabálásra kiment a szomszédasszony, illetve a panaszos férje is a kertbe. A panaszos szerette volna a kerékpárját betolni az udvarra, azonban a rendőr utána lépett, és ismételen rákiabált, hogy „Magának beszélek! Nem hallja?” Mindennek a panaszos unokája szemtanúja volt, de – a jelenlevő személyeken kívül – a környékbeli lakók is hallhatták. A rendőr megmarkolta a panaszos felkarját, a szomszédasszony ijedtében – mert nem tudta, hogy segítsen – elvette a panaszosztól a kerékpárt, és a síró gyermeket próbálta megvigasztalni, illetve később, amíg a panaszos férjének értesítésére a gyermek édesanyja megérkezett, annak felügyeletéről gondoskodott. A panaszos nem emlékszik rá, de állítólag a rendőr felszólította őt, hogy igazolja magát. Erre a panaszos férje azt válaszolta: „ő a feleségem!”. A férje látta, hogy a panaszos rosszul van, ezért odaszólt neki, hogy „hozd ki az igazolványodat!”. A panaszos ekkor újra megpróbált elindulni, hogy kivigye az iratait, már az udvaron járt, a kaputól 2-3 méterre, amikor a rendőr utána lépett, újra megragadta a panaszos karját és a rendőrségi gépkocsiba tuszkolta. A panaszos egy darabig benn ült, a férje szeretett volna néhány szót váltani vele (például megtudni, kell-e a panaszosnak gyógyszer), de a rendőr határozottan megtiltotta azt.

A gyermek, mivel kényszerhelyzet alakult ki, a szomszédasszonynál töltötte az estét, sírt és reszketett. A szomszédasszony próbálta vigasztalni, amíg a gyermekért az édesanyja odaért. A gyermek állapotával kapcsolatban a panaszos előadta, hogy az édesanyjánál is sírt a gyermek, nyugtalan volt, amely állapota azóta is tart, ezért pszichológushoz fogják vinni. A panaszos ezzel kapcsolatban sérelmezi azt is, ha aznap éppen (az egyébként folyamatos műszakban dolgozó) férje nincs otthon, és a szomszédasszony nem megy át hozzájuk, akkor nem lett volna, aki felügyelje a gyermeket.

A panaszoszt előállították a H.-i Rendőrkapitányságra. A rendőrség épületében a panaszos férje kétszer is megkísérelte felvenni a kapcsolatot a panaszoszal (a gyógyszerek miatt). Az előállítás időtartama alatt a panaszos rosszullete fokozódott, de az ügyeletes és a panaszoszal

szemben intézkedő rendőr nem foglalkozott vele. A vele szemben intézkedő rendőr csak a panaszos adatait kérdezte meg, és annyit közölt, hogy órákig eltarthat az előállítás, amit a panaszos a férjének köszönhet. A panaszos rettegett az előállítás során is, ezért a rosszulletét nem is mert megemlíteni a rendőrnek.

A panaszosnál az előállítása ideje alatt nem volt olvasószemüveg, ezért, amikor elé tették a fogvatartáskor kapott dokumentumokat, nem is tudta pontosan, hogy mit ír alá, csak megmutatták, mit húzzon alá és hol írja alá.

A panaszost elbocsátották a rendőrségről, de hazaérkezése után is rosszul érezte magát, ezért éjszaka az orvosi ügyeletre kellett mennie (a panaszos megjegyezte, hogy egyébként is állandó ideggyógyászati kezelés alatt áll).

A panaszos sérelmezi, hogy megalázóan bánt vele a rendőr a kiskorú unokája és a környéken lakók füle hallatára.

2) A panaszos a rendőri intézkedést követő napon, a H.-i Rendőrkapitányságon panaszt kívánt tenni. Ott a Bűnügyi Alosztály vezetője fogadta, aki szóban meghallgatta a panaszost, de jegyzőkönyv nem készült arról.

3) A panaszos beadványához mellékelte a rendőrségi előállítás időtartamáról szóló igazolást, illetve a rendőri intézkedés éjszakáján készült orvosi dokumentumot is. A Testület az igazolás tartalmát az Állásfoglalás II. részében, a többi rendőrségi dokumentummal együtt ismerteti.

Az ambuláns lap 2015. április 22-én 23 óra 24 perckor készült. A panasz szerint a panaszos rosszul érezte magát, felzaklatta magát. A panaszosnak magas vérnyomása van, amelyre gyógyszert kap. Állapotrosszabbodás esetén azonnali, egyébként másnapi jelentkezést javasolt a vizsgálatot végző orvos.

4) A panaszos beadványában említette, hogy egy tanú is látta az eseményeket, aki alátámaszthatja a panaszbeadványban írtakat.

A Testület felhívta a panaszost, hogy adja meg a tanú nevét és elérhetőségét, azonban a felhívásnak a panaszos nem tett eleget.

II.

A Testület a panasz kivizsgálása során, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért a rendőrségtől a panaszolt intézkedésről, valamint megküldeni kérte az azzal kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat, és a konkrét kérdésekkel összefüggésben a rendőrség álláspontját.

1) A rendőrségi dokumentumok szerint a panaszossal szemben a H.-i Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályának négy beosztottja: egy r. törzsőrmester, egy r. zászlós és két r. törzszászlós intézkedett.

2) A H.-i Rendőrkapitányság r. alezredes vezetőjének tájékoztató levele az alábbi információkat tartalmazza.

a) A panaszossal szembeni rendőri intézkedés 2015. április 22-én történt, kezdete 18 óra 10 perc volt. Annak indoka az volt, hogy a panaszos olyan magatartást tanúsított, amellyel a szabálysértésekről, a szabálysértési eljárásról és a szabálysértési nyilvántartási rendszerről szóló 2012. évi II. törvény (a továbbiakban: Szabs. tv.) 207. §-ának (1) bekezdése szerinti személyazonosság igazolásával kapcsolatos köteleességek megszegése szabálysértését, illetve a Szabs. tv. 216. §-a szerinti jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértését megalósította.

A rendőröknek a panaszos megmutatta a háza kerítésén a vizeleési nyomokat. Erre annak érdekében szólították fel a panaszost, hogy az odavizelő személyt el tudják számoltatni. Az illető személlyel szemben – miután elismerte annak elkövetését – megállapították, hogy elkövette a Szabs. tv. 196. §-a szerinti köztisztasági szabálysértést, majd pedig helyszíni bírságot szabtak ki vele szemben.

A panaszost a rendőrök intézkedés alá vonták, a köztisztasági szabálysértés elkövetésének tisztázása érdekében, illetve – amennyiben további eljárás vált volna szükségessé – a személyazonosságát kívánták megállapítani. A panaszos azonban úgy nyilatkozott, hogy semmilyen eljárásban nem kíván részt venni, és a többszöri rendőri felszólítás ellenére nem volt hajlandó magát igazolni.

A panaszos előállításának oka az volt, hogy a jog- és szakszerű rendőri felszólítás ellenére nem igazolta magát, illetve ellenszegült. Az előállítás jogalapja a Rendőrségről szóló 1994. évi XXXIV. törvény (a továbbiakban: Rtv.) 33. §-ának (2) bekezdés f) pont 1. fordulata volt. A rendőri intézkedés során sem a panaszos, sem a férje nem volt együttműködő, illetve a személyazonosításra alkalmas okmányt – annak ellenére, hogy biztosítva lett volna rendőri oldalról annak bemutatása – nem adták át.

Az előállítás érdekében testi kényszert alkalmazott az egyik rendőr: a panaszos jobb vállát egy kézzel megfogta, mert ki akarta magát vonni az intézkedés alól. Ezt megelőzően felszólította a rendőr, hogy a jogsértő magatartással hagyjon fel, az intézkedés alól ne vonja ki magát, ne hagyja el az intézkedés helyszínét. Bilincset nem kellett alkalmazni, a testi kényszer elegendő volt a panaszos ellenszegülésének megtörésére.

b) A hangnem és viselkedés tekintetében a tájékoztató levél azt tartalmazza, hogy a rendőrök a panaszossal szemben egyértelműen, határozottan léptek fel, hivatalos hangnemben, a panaszos nemének és életkorának megfelelően viselkedtek vele szemben.

A panaszos az intézkedés során kritizálta a rendőrséget és a szomszédjába költözött roma személyeket. Az eljáró rendőrnek több alkalommal hátat fordított, elindult az ingatlan irányába. Az előállítását követően már együttműködő magatartást tanúsított.

c) A panaszos előállítása 2015. április 22-én 18 óra 15 perckor kezdődött. Amíg a panaszossal a rendőrök beértek a H.-i Rendőrkapitányságra, a szükséges protokollnak megfelelő

tevékenységet elvégezték. Az előállító helyiségben 18 óra 35 perckor helyezték el a panaszt. A feltett kérdéseket követően a panaszos bement a személyazonosításra alkalmas adatait, majd pedig az eljáró rendőrök a szükséges dokumentumokat elkészítették. 19 óra 32 perckor a panaszt szabadon bocsátották.

Az előállítás időtartama alatt a panaszos nem jelezte, hogy bármilyen egészségügyi kockázatot jelentő rosszulléte, betegsége van. Azt sem jelezte továbbá, hogy nem tudja szemproblémája miatt a dokumentumot elolvasni. A nyilatkozatot a panaszos maga elolvasta, nem kérte, hogy olvassák fel részére.

A H.-i Rendőrkapitányság vezetője azon panaszosi állítással összefüggésben, miszerint az előállítását a férjének köszönheti, illetve annak ideje órákig eltarthat, az alábbiakat közölte. A panaszossal szembeni eljárás során nem merült fel olyan tény, illetve jogalapja sem volt annak, hogy a férje miatt foganatosították az előállítást. Nem a panaszos férjével szemben folyt rendőri intézkedés, esetleges cselekménye nem áll összefüggésben a panaszolt intézkedéssel.

d) A panaszos és a férje megjelent a rendőrkapitányságon, de a szóbeli egyeztetést követően azt nyilatkozták, hogy nem akarják a rendőrségen megtenni a panaszt, hanem más módon fogják. A H.-i Rendőrkapitányság vezetője adott időpontot a panaszos és a férje számára a panasz előterjesztésére, de akkor nem jelentek meg.

3) Az előállítás végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint 2015. április 22-én 18 óra 10 perckor a rendőrök szolgálati gépkocsival a meghatározott útiránynak megfelelően haladtak H. település F. utcáján az A. utca irányába, amikor arra lettek figyelmesek, hogy a F. utca melletti zugutca előtt egy általuk jól ismert férfi és egy nő (a panaszos) vitatkoznak. A r. zászlós ezt látva megállt, és megkérdezte a panaszost, hogy mi a panasz. A panaszos közölte vele és a rendőr társaival, hogy odaérkezésük előtt a férfi az ingatlana zugutca felőli oldalkerítését levizelte. Miközben a panaszos ezt mondta, megmutatta a helyet, amit a r. zászlós megnézett, és látta, hogy a panaszos igazat mond, a kerítésen friss vizelesi nyomok voltak.

Ezt követően az egyik r. törzszászlós és a r. törzsőrmester szabálysértés elkövetése miatt intézkedés alá vonták a férfit, aki a szabálysértés tényét elismerte és együttműködő magatartást tanúsított a rendőri intézkedés során. A r. zászlós és a másik r. törzszászlós intézkedés alá vonták a panaszost az ingatlana kapujában, amelynek során személyazonosságának igazolására szólították fel, az intézkedés lefolytatása érdekében.

A panaszos a rendőri felszólításra nem igazolta magát, személyi igazolványát nem adta át, adatait nem akarta bediktálni, mondván, hogy semmilyen hivatalos eljárásban nem akar részt venni. A r. zászlós ismételt felszólította, hogy vesse alá magát a rendőri intézkedésnek, mivel az az ő sérelme miatt történik az, és az eljárás is csak az ő bevonásával folytatható le. Közölte a rendőr továbbá azt is, hogy a panaszosnak kötelessége ennek érdekében együttműködni és magát igazolni.

A panaszos a rendőr közlését nem vette tudomásul, és kritizálni kezdte a rendőrséget, és a szomszédjába költözött roma személyeket, legfőképpen a kerítését beszenyező férfit. A r. zászlós újra felszólította, hogy igazolja magát és közreműködjön a rendőri intézkedésben, de a panaszos hátat fordított neki, és az időközben általa kinyitott kapun keresztül gyors léptekkel bement az ingatlanba és a lakóházba sietett. A r. zászlós azonnal felszólította, hogy álljon meg és jöjjön vissza, annak azonban nem tett eleget a panaszos, hanem tovább ment a lakóház felé. A r. zászlós utánament, mielőtt a ház bejáratához ért volna, a jobb vállát megfogta, hogy továbbhaladását megakadályozza, amire megállt. A rendőr nem eresztette el a fogását, és jobb kezével vállánál fogva az udvarról elvezette a szolgálati gépkocsihoz, és közölte vele, hogy szabálysértő magatartásai miatt a H.-i Rendőrkapitányságra előállítja, majd pedig beültette a járműbe.

A rendőrkapitányságon egy másik rendőr ruházatátvizsgálást hajtott végre a panaszosnál, mielőtt az előállító helyiségben elhelyezték, de személyi igazolványt nem talált nála. Később a panaszos viselkedése jó irányban változott, adatait kérdésre bediktálta, adatai az ellenőrzés során valónak bizonyultak, a körözésben nem szerepelt.

A r. zászlós közölte az előállítás során a panaszossal, hogy ellene az általa elkövetett szabálysértés miatt feljelentést tesz, amit tudomásul vett. Az esettel kapcsolatban sajnálatát fejezte ki, látszott rajta a megbánás.

A jelentés szerint 18 óra 15 perckor az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdés 1. fordulata alapján a panaszost igazoltatták, a 31. § (1) bekezdése alapján átvizsgálták, és a 33. § (2) bekezdés a) pontja és f) pontjának 1. fordulata alapján (igazolást megtagadó személy, szabálysértést felszólítás ellenére folytató személy) előállították.

A panaszossal szemben az Rtv. 47. §-a alapján testi kényszer alkalmaztak, arra előzetes figyelmeztetés történt. A rendőri intézkedés során sérülés, anyagi kár nem keletkezett. A panaszos az Rtv. 18. §-ának (1) bekezdése alapján hozzátartozója (képviselője) kiértesítését nem kérte.

Az Rtv. 33. §-ának (4) bekezdése alapján az előállítás okáról szóló tájékoztatót és az annak idejéről szóló igazolást kiadták. Az előállítás oka 2015. április 22-én 19 óra 32 perckor megszűnt, akkor a panaszost szabadon bocsátották.

4) Az előállítás végrehajtásáról szóló parancsnoki vélemény és kivizsgálás szerint a panaszos igazoltatása, átvizsgálása és előállítása jogszerű és szakszerű, a testi kényszer alkalmazása jogszerű, szakszerű és arányos volt.

5) A „Nyilatkozat” elnevezésű dokumentum szerint a panaszos a jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatást az Rtv. 92-93. §-ai alapján megkapta. A személyi szabadságot korlátozó intézkedéssel és a kényszerítő eszköz alkalmazásával szemben panasszal nem élt. A panaszos az Rtv. 33. §-ának (4) bekezdése alapján az előállítás okáról, annak várható időtartamáról szóban kapott tájékoztatást. Az előállítás időtartamáról szóló igazolást átvette. Élelmezést nem kért, betegségben nem szenvedett; továbbá sérülése nem keletkezett, orvosi ellátásban nem részesült. A panaszos a dokumentumot aláírta.

6) Az előállítás időtartamáról szóló igazolás szerint – amely egyebek mellett a Testület elérhetőségét is tartalmazza – a panaszossal szemben az Rtv. 33. §-a alapján személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítottak. Kezdetre 2015. április 22. 18 óra 15 perc, vége 19 óra 32 perc. A személyes szabadsághoz tartozásának időtartama alatt a panaszos panasszal nem élt, sérülése nem keletkezett.

Az igazolás egy példányának átvételét a panaszos aláírásával tanúsította.

7) A rendőrség továbbította a Testület részére a panaszossal szemben tett szabálysértési feljelentést. A dokumentum szerint a Szabs. tv. 207. §-ának (1) bekezdése és a 216. §-a szerinti szabálysértések (személyazonosság igazolásával kapcsolatos köteleességek megszegése és jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség) miatt tették meg a rendőrök a feljelentést.

A feljelentés tényállása szó szerint megegyezik az előállítás végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentésben foglaltakkal [Állásfoglalás II. rész 3) pont], ezért annak ismertetésétől a Testület eltekintett.

8) A H.-i Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályának a panaszossal szemben intézkedő rendőrei kiegészítő jelentést tettek a Testület felvilágosítás kérése alapján.

A jelentés szerint a rendőrök egyértelmű, határozott, hivatalos hangnemben beszéltek a panaszossal, figyelemmel a kialakult helyzetre, körülményekre, a panaszos nemére és életkorára.

Biztosították a lehetőséget arra, hogy a panaszos kivihesse a lakásból az igazolványát, azonban sem a panaszos, sem a férje nem vitte ki, mondván, hogy a panaszos nem akar hivatalos eljárásban részt venni.

A panaszos az előállítás időtartama alatt nem jelezte, hogy rosszul van, így annak érdekében intézkedés nem történt. A panaszos azon állításai, hogy férjének köszönheti az előállítását, illetve, hogy személyazonosságának megállapítása órákig eltarthat, valótlan.

A panaszos az előállítás alatt nem jelezte, hogy szemüveg nélkül nem lát, nem kérte, hogy olvassák fel neki a dokumentumokat.

9) A H.-i Rendőrkapitányság Bűnügyi Osztályának vezetője is jelentést tett a Testület felvilágosítás kérése alapján.

A jelentés szerint a panaszos időpontot kért a H.-i Rendőrkapitányság vezetőjétől, aki adott is időpontot. A panaszos és férje azonban attól eltérő, hamarabbi időpontban, 2015. április 23-án délelőtt jelent meg a rendőrkapitányságon. A szolgálatirányító értesítette az osztályvezetőt, hogy megjelent a panaszos és férje, és szeretnének beszélni valakivel. Mivel az osztályvezető személyesen ismerte őket (magánéletből, egy településbeli személyek), nem akarta őket elküldeni, így irodájában fogadta a panaszost és férjét.

A panaszos előadta, hogy az intézkedéssel nem értettek egyet, mert csak a másik féllel szemben kellett volna intézkedni, és kifogásolták a rendőri fellépést. Az osztályvezető – tekintettel arra, hogy akkor még nem ismerte a rendőri intézkedés részleteit – nem foglalt állást az ügyben.

Az osztályvezető megkérdezte, hogy akar-e a panaszos panaszt tenni, amire azt válaszolták, hogy „itt nem”.

Az osztályvezető továbbá úgy nyilatkozott, amennyiben panaszt szeretett volna tenni a panaszos és felesége, intézkedett volna annak felvételéről, az ügy pártatlan elbírálásáról.

10) 2015. június 2-án a panaszost meghallgatta a H.-i Rendőrkapitányság Igazgatásrendészeti Alosztály.

Az eljárás alá vont panaszos a meghallgatásáról készült jegyzőkönyv tanúsága szerint úgy nyilatkozott, hogy a terhére rótt szabálysértések elkövetését elismeri, de anyagi, családi és az elkövetés körülményeire tekintettel kérte a szabálysértési hatóságtól a pénzbírság mérséklését. Előadta saját és férje jövedelmi viszonyait, illetve azt, hogy állandó pszichiátriai kezelésre szorul.

A panaszos előadta, hogy nem gondolta, azzal, hogy megpróbált bemenni a házba a személyi igazolványáért, szabálysértést követ el. Amikor a rendőr felszólította, hogy igazolja magát, a panaszos azt hitte, hogy azt csak személyi igazolvánnyal lehet, de az nem volt nála (mivel unokájával volt az erdőben, de oda nem vitte).

A panaszost annyira megrázta az eset, hogy aznap orvosi ügyeletre kellett mennie, annyira felment a vérnyomása.

11) a) A H.-i Rendőrkapitányság Igazgatásrendészeti Alosztálya határozatában a személyazonosság igazolásával kapcsolatos köteleességek megszegése és a jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértésének elkövetése miatt 70.000 Ft pénzbírsággal sújtotta a panaszost.

b) Utóbb az Igazgatásrendészeti Alosztály az előző pontban említett határozatot visszavonta, és a szabálysértések miatt figyelmeztetésben részesítette a panaszost.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX. 22.) BM rendelet (a továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) rendelkezéseire – **megállapította, hogy a rendőri fellépés és intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye Szabadság és Felelősség fejezetének II. cikkében foglalt emberi méltósághoz való jogát, a IV. cikke szerint személyes szabadsághoz való jogát, VI. cikkében foglalt személyes adatok védelméhez való jogát, a XX. cikkben foglalt testi**

épséghez való jogát, a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület elsőként azt értékelte, hogy a rendőrök a panaszost indokoltan, kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában vonták-e intézkedés alá.

A panaszbeadványban a panaszos arról számolt be, hogy lakóhelyén szabálysértést tapasztalt (egy férfi levizelte a ház kerítését), ami miatt megjegyzést tett, azonban nem várt senkitől segítséget az ügyben.

A rendőrségi dokumentumok szerint a gépkocsizó járőrszolgálatot teljesítő rendőrök felfigyeltek arra, hogy egy általuk jól ismert férfi és a panaszos vitatkoznak az utcán, ezért odamentek hozzájuk, hogy megkérdezzék a panaszostól, mi a probléma. A panaszos közölte és meg is mutatta, hogy a férfi mit csinált. Két rendőr köztisztasági szabálysértés elkövetése miatt intézkedés alá vonták a férfit, két másik rendőr pedig a panaszost akarta intézkedés alá vonni, azért, hogy a szabálysértés elkövetését tisztázzák, illetve a személyazonosságát kívánták megállapítani.

Az Rtv. 1. §-ának (2) bekezdés 2. pontja szerint a rendőrség az Alaptörvényben, az e törvényben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében szabálysértési hatósági jogkört gyakorol, közreműködik a szabálysértések megelőzésében és felderítésében.

Az Rtv. 11. §-ának (1) bekezdése szerint a rendőr köteles a szolgálati beosztásában meghatározott feladatait a törvényes előírásoknak megfelelően teljesíteni, az előjárója utasításainak – az Rtv.-ben foglaltak figyelembevételével – engedelmeskedni, a közbiztonságot és a közrendet, ha kell, élete kockáztatásával is megvédeni.

Az Rtv. 13. §-a szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő, vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyen a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

A Szolgálati Szabályzat 9. §-a szerint a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy – jogszabály által meghatározott esetekben – helyszíni bírságot szab ki, vagy helyszíni bírság kiszabása helyett – ha a szabálysértési eljárásról szóló törvényben megállapított feltételek fennállnak – szóbeli figyelmeztetést alkalmaz.

A panaszos és a rendőrök által észlelt szabályszegéssel összefüggésben továbbá a Testület utal a Szabs. tv. 196. §-ának (1) bekezdés a) pontjára, amely szerint köztisztasági szabálysértést követ el – többek között – az, aki a közterületen, a közforgalom céljait szolgáló épületben, vagy közforgalmú közlekedési eszközön szemetet, ezeket beszennyezi.

A panaszos és a szabálysértést elkövető személy utcai vitájára felfigyeltek a szolgálatban levő rendőrök, majd a panaszos elmondása alapján szabálysértés gyanúja merült fel. **A Testület megítélése szerint a panaszos közlésének tartalma miatt (, amely köztisztasági szabálysértés elkövetésének gyanúját vetette fel), a közrend védelme érdekében az Rtv. idézett 13. §-a alapján a rendőrségnek intézkedési kötelezettsége (az igazoltatáshoz jogalapja) keletkezett. A Testület megállapítása szerint jogszerű volt a rendőri fellépés, ami által nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.**

2) A panaszos ugyan kifejezetten nem sérelmezte, de a Testület vizsgálta a panaszossal szemben foganatosított igazoltatás és ruházatátvizsgálás jogszerűségét, és az alábbi megállapításokat tette.

a) Az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja szerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

A rendőrségtől kapott tájékoztatás szerint a panaszost az Rtv. 29. §-ának (1) bekezdés 1. fordulata alapján igazoltatták. Felmerült egy szabálysértés elkövetésének gyanúja, amelynek a panaszos volt a sértettje. Ezért adatait rögzíteni akarták a rendőrök arra az esetre, ha egy további eljárás lefolytatása vált volna szükségessé.

A Testület – az Állásfoglalás III. rész 1) pontjában írtakkal összhangban – elfogadja azt az érvelést, hogy a panaszos igazoltatása közrendvédelmi célból szükséges volt, álláspontja szerint azzal a panaszos személyes adatok védelméhez való joga nem sérült.

b) A rendőri jelentés szerint a rendőrök a panaszos ruházatát az Rtv. 31. §-ának (1) bekezdése alapján átvizsgálták.

A hivatkozott törvényhely szerint az, akivel szemben személyi szabadságot korlátozó intézkedést foganatosítanak, annak ruházatát a rendőr a támadásra vagy az önvészély okozására alkalmas tárgy elvétele végett, előzetes figyelmeztetés után átvizsgálhatja.

A Testület a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapította, hogy az igazoltatást követő ruházatátvizsgálást indokoltan hajtották végre a rendőrök, amely a panaszos személyes integritáshoz való jogát jogszerűen korlátozta.

3) A Testület vizsgálta a panaszossal szemben alkalmazott kényszerítő eszköz jogszerűségét is.

A panaszbeadvány szerint a panaszos felkarját az egyik rendőr megmarkolta, majd később, amikor a lakásba szeretett volna bemenni, utána ment ugyanez a rendőr megragadta a karját és a rendőrségi gépkocsiba tuszkolta. Maga a beadvány ugyanakkor tartalmazza azt, hogy a rendőr többször rászólt a panaszosra, hogy álljon meg.

A rendőrségi dokumentumok szerint a testi kényszert a panaszos előállítása érdekében alkalmazta az egyik rendőr: mivel a panaszos ki akarta magát vonni az intézkedés alól, a panaszos jobb vállát egy kézzel megfogta. Ezt megelőzte az arra vonatkozó felszólítás, hogy a jogsértő magatartással hagyjon fel, ne hagyja el az intézkedés helyszínét, ne vonja ki magát az intézkedés alól. A szolgálati gépkocsihoz ilyen formában kísérte őt a rendőr. Ekkorra a panaszos ellenszegülése megtört.

Az Rtv. 47. §-a szerint a rendőr – intézkedése során – az ellenszegülés megtörésére testi erővel cselekvésre vagy a cselekvés abbahagyására kényszerítést (testi kényszert) alkalmazhat.

Az Rtv. 61. §-ának (1) bekezdése szerint továbbá a kényszerítő eszköz alkalmazására az érintettet – ha az eset körülményei lehetővé teszik – előzetesen figyelmeztetni kell.

A Szolgálati Szabályzat 40. §-ának (1)-(2) bekezdése értelmében a megfogás, a leszorítás, az elvezetés vagy más, a rendőr által fizikai erőfeszítéssel alkalmazott, valamely cselekvésre vagy cselekvés abbahagyására irányuló kényszerítés (a továbbiakban: testi kényszer) akkor alkalmazható, ha a rendőri erőfölény vagy az intézkedés alá vont személy állapota, magatartása folytán a rendőri intézkedés eredményessége ezzel biztosítható. A testi kényszer alkalmazása során a rendőr önvédelmi fogásokat is használhat. A rendőr a támadás céljára szolgáló eszköz használatának megakadályozása, továbbá a támadás elhárítása érdekében az ehhez szükséges erejű és irányultságú ütést vagy rúgást alkalmazhat.

A Testület hivatkozik az arányosság követelményére: a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával. Több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés, illetőleg kényszerítő eszköz közül továbbá azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással, sérüléssel vagy károkozással jár [Rtv. 15. §]. Az Rtv. 16. §-ának (1) bekezdése szerint továbbá a rendőr kényszerítő eszközt csak a törvényben meghatározott feltételek fennállása esetén, az arányosság elvének figyelembe tartásával alkalmazhat úgy, hogy az nem okozhat aránytalan sérelmet az intézkedés alá vontnak.

A Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok közül alapján úgy ítélte meg, hogy a panaszos megfogása, majd a szolgálati gépkocsihoz való elvezetése a rendőri intézkedés eredményességéhez szükséges volt, amely ugyanakkor arányosnak is tekinthető. **A Testület megállapítása szerint a testi kényszer alkalmazása jogszerűen és indokoltan történt, ami által nem sérült a panaszos testi épséghez és emberi méltósághoz való joga.**

4) A Testület vizsgálta a panaszos előállításának jogszerűségét, mellyel összefüggésben az alábbi megállapításokat teszi.

a) Az Rtv. 33. § (1) és (2) bekezdése taxatív felsorolja az előállítás okait. Az előállítás végrehajtásáról, kényszerítő eszköz alkalmazásáról szóló jelentés szerint a panaszos előállításának jogalapja az Rtv. 33. § (2) bekezdés a) pontja, illetve f) pontjának első fordulata volt.

Az Rtv. idézett 33. § (2) bekezdés a) pontja szerint a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a rendőr felszólítására nem tudja magát hitelt érdemlően igazolni, vagy az igazolást megtagadja. Ugyanezen törvényhely f) pontja szerint, a rendőr a hatóság vagy az illetékes szerv elé állíthatja azt, aki a szabálysértést az abbahagyásra irányuló felszólítás után is folytatja, illetőleg akivel szemben az eljárás azonnal lefolytatható, továbbá akitől tárgyi bizonyítási eszközt kell megszerezni, vagy elkobzás alá eső dolgot kell visszatartani.

Mindkét idézett törvényhely az intézkedő rendőr mérlegelésére bízta annak eldöntését, hogy előállítja-e az intézkedés alá vont személyt, vagy pedig adatait rögzítve később feljeleníti szabálysértés elkövetésére való hivatkozással. Az Rtv. 33. § (2) bekezdés f) pont I. fordulata szerinti esetben az előállításnak ugyanakkor három konjunktív feltétele van: egy jogszerűtlen magatartás, ami felveti a szabálysértés gyanúját, meghatározott személyhez (személyek csoportjához) célzott rendőri felszólítás ezen magatartás abbahagyására és ezen jogszerűtlen magatartás továbbfolytatása a felszólítást követően.

A panaszbeadvány azt tartalmazza, hogy a panaszos nem akart további eljárásban részt venni, majd a férje akarta őt igazolni oly módon, hogy azt mondta, „ő a feleségem”, majd pedig be akart menni igazolványáért a lakásba, de a rendőrök nem engedték neki.

Ezzel szemben a rendőrségi dokumentumok azt tartalmazzák, hogy a panaszos a r. zászlós többszöri, igazolásra és közreműködésre való felszólításának nem akart eleget tenni. Végül, kényszerítő eszköz alkalmazásával foganatosították az előállítást.

Az Rtv. 19. §-a szerint a jogszabályi előírások végrehajtását szolgáló rendőri intézkedésnek – ha törvény vagy nemzetközi megállapodás másként nem rendelkezik – mindenki köteles magát alávetni, és a rendőr utasításának engedelmeskedni. A rendőri intézkedés során annak jogszerűsége nem vonható kétségbe, kivéve, ha a jogszerűtlenség mérlegelés nélkül, kétséget kizáróan megállapítható. A rendőr jogszerű intézkedésének való ellenszegülés esetén továbbá az Rtv.-ben meghatározott intézkedések és kényszerítő eszközök alkalmazhatók.

A Testület a megjelölt előállítási okra figyelemmel először azt vizsgálta, hogy a konkrét helyzetben felmerült-e a hivatkozott szabálysértések elkövetésének olyan szintű gyanúja, amely folytatása esetén elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra.

A rendőrség az előállítást megalapozó szabálysértésként a Szabs. tv. 207., illetve 216. §-aiba ütköző tényállásokat jelölte meg. A Szabs. tv. 207. §-ának (1) bekezdése szerint a személyazonosság igazolásával kapcsolatos köteleességek megszegése szabálysértését, aki személyazonosító igazolványra vonatkozó jogszabályban előírt kötelezettségét megszegi, az igazoltatásra feljogosított személy felszólítására személyi adatainak bemondását vagy a személyazonosság igazolására alkalmas hatósági igazolvány átadását megtagadja, vagy az említett adatokra vonatkozólag az intézkedés során valótlan állít. A Szabs. tv. 216. §-a szerinti jogszerű intézkedéssel szembeni engedetlenség szabálysértését pedig az követi el, aki a rendvédelmi szerv vagy a vámszerv hivatásos állományú tagja jogszerű intézkedésének nem engedelmeskedik.

A Testület – a fentebb kifejtettek alapján – úgy ítélte meg, hogy a panaszos rendőrséggel való közreműködése szükséges lett volna. A bizonyítékok mérlegelésével pedig azt tartja valószínűbbnek, hogy annak a panaszos nem akart eleget tenni, a többszöri, arra irányuló felszólítás ellenére sem. Magában az előállítás végrehajtásáról szóló, azaz az elsődleges iratban is az szerepel, hogy a panaszos már a rendőrkapitányság épületében megbánta magatartását. A Testület ehelyütt utal arra, hogy a Testület – a kérdéses cselekményekért egyébként fennálló szabálysértési felelősség kérdésében való állásfoglalás nélkül – csak azt vizsgálja, hogy az adott esetben fennállt-e olyan fokú gyanú, amely elégséges jogalapot szolgáltatott az intézkedéssel megvalósult jogkorlátozásra. Ezt a vizsgálatot a Testület azért végzi el, mert anélkül a jogkorlátozás érdemi kontrollja kiüresedne, illetve elmaradna, és ezzel sérülne az érintett panaszhoz való alkotmányos joga.

A Testület álláspontja szerint jelen esetben az előállításhoz szükséges feltételek fennálltak, az intézkedés kellő jogalap birtokában történt.

b) Tekintettel arra, hogy a 33. § (2) bekezdése alapján foganatosított előállítások esetén a jogalkotó a rendőr mérlegelési jogkörébe utalta az előállítás szükségességéről való döntést, ezért a Testületnek a jogalap fennállásakor is vizsgálnia kell, hogy az előállítás megfelel-e az arányosság követelményének.

A fentebb ismertetett arányosság követelménye szerint több lehetséges és alkalmas rendőri intézkedés közül azt kell választani, amely az eredményesség biztosítása mellett az intézkedéssel érintettre a legkisebb korlátozással jár.

A panaszos előállítására az ügy adatai szerint azért került sor, mert többszöri felszólítás ellenére nem volt együttműködő, nem igazolta magát. Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentésben továbbá az is szerepel, hogy az előállító helyiségben történő elhelyezése előtti átvizsgálás során nem találtak nála személyazonosító okmányt. A Testület a körülményeket úgy értékelte, hogy a panaszos magatartása miatt szükséges volt a rendőrkapitányságra való előállítása.

c) A továbbiakban a Testületnek azt kellett vizsgálnia, hogy az előállítási cél (a panaszos személyazonosságának megállapítása, illetve a szabálysértés folytatásának megszakítása) milyen tartamú előállítást tesz szükségessé.

Az előállítás időtartamával kapcsolatban az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdése azt tartalmazza, hogy a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja.

A Testület álláspontja szerint mindkét hivatkozott előállítási ok esetében a lehető legrövidebb tartamú előállítás is elégséges: ezen jogalappal foganatosított előállítások legfeljebb addig tarthatnak, amíg az előállítással kapcsolatos és a szabálysértési eljárás megindításához szükséges dokumentációt az előállítás helyszínén a rendőrség felveszi, ezt követően az ilyen alapon előállított személyek szabadon bocsátásának van helye.

Jelen ügyben valamennyi rendőrségi irat egyezően azt tartalmazza, hogy a panaszos előállítása 18 óra 15 perctől 19 óra 32 percig tartott. Ezen egy és negyed óra alatt történt meg a panaszos beszállítása, az átvizsgálása, 18 óra 35 perckor helyezték el az előállító helyiségben, személyazonosságát megállapították, adatait a körözési rendszerben lekérdezték, majd pedig a szükséges dokumentációt (jelentés, nyilatkozat, igazolás) készítették el. Miután a panaszossal közölték a szabálysértési feljelentés megtételét, a személyi szabadságot korlátozó intézkedést megszüntették. A Testület nem tartotta aránytalannak a rendőrség mérlegelés alapján meghozott, a panaszos előállítása mellett szóló döntését.

Összefoglalóan a Testület álláspontja szerint a panaszos előállításának jogalapja az Rtv. 33. §-ának (2) bekezdés a), illetve f) pontjának I. fordulata alapján a vizsgált ügyben fennállt, és az előállítás foganatosításáról való döntés az Rtv. 15. §-a alapján arányosnak tekinthető, ezért az előállítással jogszerűen korlátozta a rendőrség a panaszos személyes szabadsághoz való jogát.

5) A panaszbeadvány szerint a panaszos rosszul volt már a rendőrségi gépkocsiban, az előállítás időtartama alatt ez az állapota fokozódott, de a rendőrök nem foglalkoztak vele. A panasz szerint a panaszos nem is tett említést a rendőröknek az egészségi állapotáról. Az előállítása ideje alatt továbbá nem volt nála az olvasószemüveg, ezért nem tudta pontosan, mit ír alá.

a) A rendőrségi dokumentumok szerint a panaszos nem jelezte, hogy rosszul van, hogy betegsége van, ezért annak érdekében intézkedés nem is történt. A „Nyilatkozat” szerint orvosi ellátásban nem részesült.

Az Rtv. 18. §-ának (2) bekezdése szerint a rendőrség gondoskodik a fogvatartott elhelyezéséről, a fogvatartás miatt bekövetkező egészségkárosodás megelőzéséhez szükséges ellátásáról. A sérült, beteg vagy más okból sürgős orvosi ellátásra szoruló fogvatartottat orvosi ellátásban kell részesíteni.

A Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok közül egyiket sem találta erősebb bizonyító erejűnek, ezért a panasz ezen része tekintetében a panaszos testi épséghez való jogának sérelme nem volt megállapítható.

b) Az elsődleges rendőrségi dokumentumok nem tartalmaznak arra vonatkozóan információt, hogy a panaszos szemüveget igényelt az iratok elolvasásához, illetve aláírásához. A panaszossal szemben intézkedő rendőrök utólag elkészített jelentésükben úgy nyilatkoztak, hogy nem jelezte a panaszos, hogy szemüveg nélkül nem lát, és nem kérte, hogy felolvassák neki a dokumentumokat.

Az Rtv. 33. §-ának (4) bekezdése rögzíti, hogy az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.

A Testület a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján nem tudott megnyugtató módon állást foglalni a panasz ezen része tekintetében, ezért a panaszos tisztességes eljáráshoz való jogának sérelme nem állapítható meg.

6) A panaszos sérelmezte, hogy férjével nem tudott a rendőrségi gépkocsinál beszélni, illetve később, a rendőrkapitányság épületében a férje kétszer is megkísérelte a kapcsolatot vele felvenni, azonban ez nem sikerült.

Az előállítás végrehajtásáról szóló jelentés szerint a panaszos hozzátartozója értesítését nem kérte.

A panasz ezen része tekintetében a Testület jogsérelmet nem állapított meg, tekintettel arra, hogy az előállítás időtartama alatt a kapcsolattartást nem teszik lehetővé az Rtv. rendelkezései.

7) A panaszos előadása szerint a rendőr kiabált vele az intézkedés során, illetve később azt mondták neki a rendőrkapitányság épületében, hogy a férjének köszönheti az előállítását, ami órákig eltarthat. A beadvány szerint továbbá az unokája és a környéken lakók füle hallatára megalázóan viselkedett vele a rendőr. A panaszos továbbá hivatkozott arra is, hogy tanút tud megnevezni, aki alátámaszthatja állításait. A Testület felhívta panaszost arra, hogy – egyebek mellett – a tanút nevét és elérhetőségét közölje. A panaszos az erről szóló levelet 2015. május 14. napján átvette, azonban az azóta eltelt időben sem tett eleget a Testület ezen kérésének.

A rendőrségi iratok szerint a panaszos nem volt együttműködő, hátat fordított a rendőröknek, csak az előállítást követően vált együttműködővé. A rendőrök egyértelműen, határozottan léptek fel vele szemben, a nemének és az életkorának megfelelő módon viselkedtek vele szemben. A panaszos által hivatkozott mondatok (a férj miatti előállítás, illetve a hosszas intézkedéssel való fenyegetés) pedig nem hangzottak el.

A Testület a panasz ezen része tekintetében utal az Rtv. 2. §-a (1) bekezdésének második mondatára, amely szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait. Az intézkedő rendőrökkel – mint a közhatalmi funkciót ellátó szerv tagjaival – szemben minden esetben elvárható az udvarias és kulturált fellépés. Ezen törvényi rendelkezéssel összefüggésben a Testület hangsúlyozza, hogy a rendőrökre, mint a közhatalom képviselőire, különös súllyal nehezedik az emberi méltóság, és az emberi jogok tiszteletben tartásának kötelezettsége. Ezért minden körülmények között elvárható a tisztességes, az általa képviselt közfeladat mértékéhez méltó, a másik személy emberi méltóságát mindenkor szem előtt tartó viselkedés és hangnem.

A Testület továbbá felhívja a figyelmet a Magyar Köztársaság Rendőrségének Etikai Kódexében (a továbbiakban: Etikai Kódex) foglalt követelményekre is, amelyek ugyan nem minősülnek jogszabályi előírásoknak, azonban alapjaiban meghatározzák a rendőri hivatás értékeit, megtestesítik az állampolgárok rendőrökkel szemben támasztott elvárásait, erkölcsi iránymutatásul szolgálnak, illetve morális alapot biztosítanak a rendőrség és az egyes rendőrök számára. Az Etikai Kódex 1. pontja szerint a rendőr „önként vállalt hivatásával szemben különleges társadalmi elvárások érvényesülnek, melyekre szolgálati viszonyának fennállása alatt mindvégig figyelemmel kell lennie”. Az Etikai Kódex 5. pontja kimondja, hogy „a rendőr a ráruházott hatalom alkalmazása során megfontolt és mértéktartó, intézkedéseit [...] indulatoktól mentesen hajtja végre, kerüli a szükségtelen konfliktusok kialakítását. Nem alkalmaz [...] megalázó bánásmódot és ezt másoktól sem tűri el.” A 7. pont

utolsó mondata szerint pedig a rendőr „tudatában van annak, hogy saját személyén keresztül az egész testület megítéléséért is felelős.”

A Testület a fentiekén túlmenően utal a korábbi állásfoglalásaiban [lásd pl. a 65/2008. (VIII. 18.) sz. állásfoglalás indokolása II. részének 3. pontját] megfogalmazottakra, miszerint „a rendőri hivatást választóktól, főleg az Rtv.-ben is szereplő szolgálati feladatok ellátása során – ezen belül is első sorban akkor, amikor intézkedés közben az állampolgárokkal közvetlen kapcsolatba kerülnek – más állampolgárokénál magasabb erkölcsi tartás, fokozottabb türelmesség és tolerancia, körültekintő és mások számára példaértékű viselkedés várható el. Mindez adódik az Rtv. azon rendelkezéseiből, amelyek kiemelkedő közhatalmi jogosítványokkal ruházzák fel a rendőröket, így az államszervezetten belül kitüntetett pozícióba helyezve őket. Ezzel arányosan azonban az Rtv. és a Szolgálati Szabályzat szigorúbb követelményeket is támaszt velük szemben, és az ezeknek való megfelelést maradéktalanul megköveteli, a számonkérhetőség lehetőségeit is megteremtve.”

A Testület a panaszossal szemben intézkedő rendőr hangneme, bánásmódja tekintetében a rendelkezésére álló bizonyítékok alapján nem tudott megnyugtatóan állást foglalni, ezért az Rtv. hivatkozott rendelkezésének megsértése miatt a panaszos emberi méltóságához való jogának sérelme nem megállapítható.

A Testület továbbá megjegyzi, hogy tekintettel arra, hogy a beadvány szerint a panaszos kiskorú unokáját a szomszédasszony magával vitte, panaszosi jogsérelem vizsgálatát nem végezte el Testület.

IV.

A Testület az ügy gondos mérlegelése alapján arra a következtetésre jutott, hogy a rendőrök indokoltan vonták intézkedés alá a panaszost, akinek előállítása jogszerűen és indokoltan, az arányosság követelményének szem előtt tartásával történt. Az előállítás érdekében a kényszerítő eszköz (testi kényszer) alkalmazása indokolt és arányos volt. Az előállítás körülményei (szemüveg hiánya, rosszullét), valamint a rendőrök hangneme kérdésében a Testület az ellentmondó bizonyítékok miatt nem állapíthatott meg jogsérelmet.

A fentiek alapján a Testület az Rtv. 93. § (2) bekezdése alapján a rendelkező részben foglaltak szerint döntött, és a panaszt átteszi az intézkedést foganatosító szerv vezetőjéhez.

Budapest, 2015. november 26.

Dr. Lukács Tamás
elnök

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
előadó testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET